

Stmívání

Stalo se nedlouho po korunovaci Petra III. Skončilo jednání Velké rady. Příslušníci vlády se rozloučili se svým vládcem uctivými úklonami a herold rázným a hlasitým "císař odchází!" upozornil členy širšího dvora shromážděné přede dveřmi. Piet de Rijk, nedávno ještě admirál, dnes císař Petr III. se však na nikoho nedíval. Rychlým krokem opustil jednací sál, proběhl předsálím a zmizel. Za ním poněkud volněji vyšli i ostatní členové rady. Předsálím se rozlehl šum hlasů, když dvořané začali zjišťovat od členů užší vlády otázky jednání. "Císař oznámil novou kolonizační politiku," vysvětlil jim všem kníže Philips. "Říše si nemůže dovolit ustrnout. Jestliže není možné humánními prostředky donutit k migraci svobodné občany, přestěhujeme obyvatelstvo Nadějí."

"Ty lenochy? Devadesát pět procent z nich v životě nepracovalo."

"Uvidíme... Podrobnosti plánu upřesním, prosil bych barony z měst, kde jsou Naděje nad tři miliony obyvatel, aby mne následovali do jednacího sálu." Jeho zvací příkaz se rychle rozšířil celým předsálím a část jeho osazenstva se přesunula do sousední místnosti. Jakmile se v ní usadili, postavil se Philips na místo řečníka, načež začal mluvit: "Jak všichni nejlépe víte, stává se situace v Nadějích kritickou. Jejich zásobování, přestože je omezené na nejzákladnější míru nutnou k udržení života, je stále dražší. Lidský materiál, který je v nich uklizen, navíc pomalu degraduje. Původně byly navrženy jako dočasné útulky pro lidi bez zaměstnání. Dnes v nich však v průměru žije už devátá generace lidí, jejichž jediným zaměstnáním je a vždycky byl, pobyt v Naději. Jsou to, abych použil výstižný lidový výraz, 'flákači z povolání'. Ke všemu mezi nimi samotnými vzrůstá nespokojenost. Poslední případy pokusů o nepokoje ve vídeňské, káhirské a montevidejské Naději byly potlačeny jen s použitím síly, to nemluvím o incidentu v Melbourne, kde se rabujícím hordám dokonce podařilo proniknout do vnějšího města. Jediným řešením je rozptýlit je do neškodných skupinek. Je vyloučené, abychom je pustili mezi normální občany. Tím by se nic nezměnilo, neboť bychom je tak jako tak museli živit. Jediným smysluplným řešením je deportace. Budou dáni k dispozici majitelům pohraničních světů. Tam budou rozptýleni po dostatečně velkém území, v přiměřeně malých skupinkách, které se chtě nechtě budou muset zabývat zemědělstvím, protože druhou eventualitou pro ně bude hladomor."

"Vždyť o zemědělství nemají ani potuchy. To je posíláte rovnou zemřít!"

"Budou včas a důsledně vyškoleni. Další dotazy?"

"Co když se nějaká taková skupinka vyzbrojí a začne vydírat sousedy?"

"Bude nad nimi prováděn běžný dozor."

"A co když..." Dotazy pokračovaly.

× × ×

Velitel císařské stráže měl dokonalé instrukce. Do místnosti za zády jeho mužů nesmí nikdo vstoupit, neboť císař medituje a nepřeje si být rušen. Nikdo ho nesmí vyrušit ani komunikátorem. Byla to však pro stráže snadná, až nudná služba. Nikdo nechtěl riskovat a zkoušet, co by se v takovém případě s narušitelem stalo.

Místnost za dveřmi však byla prázdná. Je pravda, že do ní císař vstoupil, leč sotva se zavřely dveře, aktivoval osobně přenosové zařízení. Ovládání tohoto teleportu bylo zcela utajené, hlášení o přenosech se nikam nezaznamenávala a nikdo kromě císařů neměl tušení, kam je vlastně zaměřen. Vynořil se v obrovském sále kdesi hluboko ve sklepech. Místnost byla dokonale klimatizovaná, tak aby zaručila co nejdelší výdrž pokladům, které skrývala. Byly to knihy, statisíce knih. Stovky knižních regálů byly dokonale metodicky roztríděny. Autoři, témata, překlady téhož díla do různých jazyků a v neposlední řadě i zájem, který v zakladatelích knihovny vyvolaly. Dělení podle zájmu bylo nejhrubší. Jen do dvou skupin, modré a žluté. Modrá sekce byla důsledně používána. Přestože do knihovny chodil vždy jen jediný člověk, za ta staletí její existence byly v běhounech vyšlapány skutečné stezky. Zato žlutá byla téměř panensky netknutá. Přesto dnes císař zamířil právě do ní. Ale ač se zde tělo Petra III. ocitlo poprvé, jeho božské vědomí už zde muselo být poněkolkáté. Výsledky předchozích návštěv však nebyly příliš povzbudivé, neboť císař vnímal vesmířanovu nechuť. Přesto sáhl do regálu. Ne po něčem konkrétním, jen tak naslepo. Vytáhl knihu, otevřel ji kus od kraje a začal číst. Kupodivu ho děj zaujal. Celý život byl vojákem, na romantiku a fantazie si nikdy nenašel čas. A snad právě proto se chytil. Epizodka o odstrkovaném mladíkovi, který se nenadále projevuje jako mocný muž s neobvyklou schopností měnit realitu... Jak že mu říkají? Mág? Bleskově knihu prolistoval a sáhl po další. A po další. V každé se dříve či později objevil někdo, ovládající tuto schopnost. Někdy jich dokonce bylo víc, ve spolupracujících či soupeřících skupinách. Vysvětlení tohoto fenoménu nebylo nikde podáno. Síla, kterou se daní muži a ženy učili používat, prostě existovala... Pocítil náhle, jak se probralo vědomí vesmířana. *'To není nic divného, můj lid dokázal něco velmi podobného také,'* prohlásil Bůh.

“Ano, ale lidé tím nevládnou, pokud jim nepomůžeš. Nevěřím, že by to v minulosti šlo a nyní to jen atrofovalo.”

'Ty tomu nevěříš. Desítky miliard tvých poddaných také ne. A přesto se tyto knihy vydávají a ve velkém množství prodávají přes šest století. Vždyť tuto část knihovny si vynutil už legendární Martin Věrný, snad jsi nezapomněl o koho šlo.'

“No jistě, první ministr Petra Váhavého. Ale co na nich může být tak zvláštního?”

'Ty se ptáš? Nahlédl jsi jen do jedné a už to tě donutilo přečíst si ji od začátku až do konce. Lidé milují tajemné a nevysvětlitelné věci, nikdy sis nevšiml?'

Císař již neodpověděl, místo toho si podal další knihu, se kterou odešel do odděleného čtenářského salonku. Pohodlně se natáhl v anatomickém křesle a začal číst.

x x x

Uběhlo nějakých dvacet let...

x x x

Cvičná loď Meha da 'ar nebyla žádný drobeček. Jak by také, když se jednalo o skutečnou bitevní loď, dočasně převelenou do zálohy vrchního velení a určenou k dokončovacímu výcviku posádek flotily. Mezi její ovládání a výkonné systémy byly vloženy oddělovací členy. Díky nim mohlo vše reagovat jako doopravdy, aniž by v případě chyby hrozila katastrofa. Ta nebyla nikdy daleko. Boje s vetřelci trvaly už pěkně dlouho, se střídavými úspěchy a výcvik vyžadoval vysoké tempo. Stresovaní kadeti, které okamžitě od příchodu na loď čekaly téměř skutečné bojové podmínky, občas prováděli neuvěřitelné hlouposti. Nedávno navigátor zavedl loď místo ke cvičnému cíli přímo na Bewagasar a jeho druhové klidně zahájili bombardování. Nebýt simulačního systému, způsobili by na domovské planetě pěkný masakr. Celý ročník byl potrestán snížením hodnosti o dva stupně a vrácen do školy. Tento výpadek citelně postihl zařazování nových lodí do služby a možná vedl ke ztrátě jedné starší.

Byl poslední den před svátkem Exodu. Posádka, ani kadeti už na dnešek neočekávali žádné výcvikové úkoly, všichni byli svátečně naladěni. Optimální chvíle na šok. Na programu je nácvik ústupu ze ztraceného boje! Admirál Hada se ve své velitelské kajutě ušklíbl a spustil program. Na monitorech posádky se nenadále objevila přesila lodí článkovců a zahájila palbu. Jednotlivé sekce Meha da 'ar inkasovaly virtuální zásahy, škody snižovaly její použitelnost až nakonec velitel přikázal ustoupit. Bitevník zmizel v hyperprostoru a jeho skokový generátor jej v jediném okamžiku přenesl o stovky světelných let stranou. Skok byl jedinou součástí cvičení, která se musela odehrát doopravdy, neboť průvodní jevy byly nesimulovatelné.

Tentokrát se to povedlo. Ale během simulací v předešlém období se posádka mnohokrát dozvěděla, že se únik nepodařil. Kolikrát se jim na displejích ukázalo prohlášení admirála Ho' De Waiy, možná moudré, ale v jejich situaci výsměšné: "Loď je možné opravit, nebo postavit znovu. Ale mrtvola plovoucí vesmírem už své znalosti nikomu nepředá..." Cílem cvičení bylo vytrénovat intuici velitelů - 'co loď ještě snese' a simulační program proto vytvářeli nejlepší vědci, lodní konstruktéři a vojáci státu. Pokud byla loď zničena během simulace, neexistovala žádná naděje, že by vydržela ve skutečnosti. Vrátili se do reálného prostoru a cvičný program pokračoval. Technické čety vyrazily do vnějšího trupu k hlášeným škodám. Jejich reporty upřesňovaly původní hlášení automatických systémů, z nichž některé byly poškozené. Strojovna ohlásila: 'Byl poškozen gravitační kompenzátor, nemůžeme opět dosáhnout skokového zrychlení.' Tak tohle by byl opravdu problém.

"Jak dlouho bude trvat oprava?" dotázal se velící kadet Qe.

"Závada je neodstranitelná, kvůli omylu zásobovače nejsou náhradní díly. Poručík Giunewa spáchal rituální sebevraždu."

"Rozumím. Můstek končí." Qe zavolal na spojaře: "Vyšlete nouzový signál k velení!"

"Rozkaz pane!" Kadet u spojovacího centra odblokoval požadovanou funkci a odvysílal standardní hlášení s prosbou o opravu. Bylo uvedeno jménem lodi, aby je spojaři v centru mohli odlišit od skutečného volání o pomoc, které by uváděl jen kód. Ve skutečnosti by za

nějakou dobu dorazila dílenská fregata. V jejich situaci však místo přiletu opravářů zaznělo jen hlášení velícího admirála: “Končím výcvikový den. K vyhodnocení se shromážděte v kapli.”

Kadeti opustili stanoviště, která ihned zaujala normální posádka. Zvědaví na hodnocení svých výsledků spěchali do kaple, největšího sálu v lodi a vlastně jejího společenského centra. Velitel tam již čekal. “Bojovníci! Dnešní úkol jste splnili na výtečnou. Všichni, kromě kadeta To's, dnešního spojaře. Víte, kde jste udělal chybu?”

To's byl vzrušením celý modrý: “Žádné si nejsem vědom, ctihodný.”

“Ale to byste měl,” odsekával admirál významně slabiky. “Nepřesvědčil jste se o směřování vysílacího systému. Zpráva byla odeslána do volného kosmu, naštěstí mimo oblast našich nepřátel. V opačném případě byste zavinil zničení celé lodi. Za tuto chybu vás trestám odnětím práva opustit loď do doby, než třikrát úspěšně splníte všechny úkoly cvičných letů.”

To's si viditelně oddychl. Admirál měl dnes dobrou náladu, jindy by trest byl důraznější. Znal hororová vyprávění o kadetech, které rozčilený velitel nechal vyhodit ve skafandru z lodi a vrátil se pro ně, až když byli téměř šílení strachem. Admirál pokračoval: “Kadeti! Váš spolužák To's nebyl potrestán za svůj omyl, ale za to, že jej ponechal bez opravy. Nevyslal novou zprávu, přestože se nedočkal odpovědi. Pamatujte si to. Rozchod, loď se vrací na Bewagasar.”

Sál se rychle vyprázdnil. Za okamžik v něm zůstal jen To's a jeho nejbližší přátelé. “Podívej se na to z té lepší stránky,” utěšoval ho druhý inženýr kadet Sevak. “Ještě loni bys ke všemu dostal pár bičem a na můstku by ses neukázal nejméně dva staré roky...”

x x x

Běžné vysílání má omezený dosah, neboť je nutné vysílat do všech stran současně. Směřované nouzové vystačí s nižším výkonem a přesto dodá zprávu dál. Třebas i přes několik tisíc světelných let, do oblastí, které obývají lidé zcela jiného druhu. Zde způsobila poplach.

Byl hvězdný čas 620.164.160. Na daleké Zemi se právě jaro severní polokoule pomalu lámalo v léto, v sadech kvetly stromy a vítr roznášel jejich vůni. Jak vzdálená představa zde, na vojensky stroze zařízeném můstku hlídkové lodi. Jaros Klein, kapitán Ostříže si povzdechl. Ještě pár let služby a úplně zapomene, jak vlastně skutečné jaro vypadá. Dovolenou už neměl bůhvíjak dlouho, nevhoda služby na prestižní lodi.

Před hodinou dokončili zátaž na pašeráckou skupinu, specializovanou na krádeže lodí. Předmět doličný, přepychové planetární vznášedlo, bylo uloženo v doku Ostříže a pašerácká loď obsazená výsádkem odletí za okamžik na Wellington. Tam bude její posádka odsouzena, pravděpodobně k deportaci na vězeňskou planetu If. Klein potvrdil odlet zajaté lodi, rozloučil se s Jestřábem, sesterskou lodí podílející se na akci a přikázal změnu kursu. Jenže než proběhl běžný kolotoč potvrzování příkazů, ozvalo se spojové stanoviště: “Kapitáne, zachytili jsme kódovanou depeši.”

Kdo to u všech čertů může být? Rozvědka přeci nehlásila, že by pašeráci měli mít komplice. “Podrobnosti?” dotázal se kapitán.

“Zpráva byla komprimována. Algoritmus byl identifikován jako podskupina přenosového protokolu ET - 01.”

“Dekódovat.”

“Rozkaz pane, provedeno.”

“Předvést.”

Můstkem Ostříže se rozlehla slova depeše. Cizí slova v cizím jazyce, vzdáleně povědomém. “Někdo si z nás vystřelil. Tohle zní jako hatmatilka těch mumii v Muzeu vesmíru. Zachytil to Jestráb také?”

“Zřejmě ne, kapitáne. Před dvaceti sekundami skočili na Callahan.”

“Zjistěte, zda něco přece jen nezachytili. Byli od nás přes třicet jednotek, mohli bychom ty vtipálky zaměřit. A odvysílejte úplnou depeši na velení, ať si s tím lámou hlavy taky.”

Odpověď z Jestrába byla pozitivní. Signál byl zachycen i dekodován. Směr, odkud přicházel, také zaměřili. Své zjištěné údaje předali na Ostříže, neboť ten byl velitelskou lodí skupiny. Jakmile měli na Ostříži údaje pohromadě, byly provedeny patřičné výpočty. A když byl znám výsledek, zůstali překvapení důstojníci mlčky sedět. Zdroj vysílání byl dva tisíce pět set světelných let od vnějších hranic Říše.

“Myslíte, že je to možné? Celou dobu se myslelo, že se zničili...,” uvažoval nahlas navigátor, poručík Jamato.

“Proveďte výpočty ještě jednou.”

Stalo se. Vzdálenost zůstala, s odchylkou v řádu desítek světelných let, tedy zcela zanedbatelnou.

Klein pokrčil rameny. “Nedá se nic dělat. Předejte velení všechno, tohle je nad naše možnosti.”

× × ×

Úkolu předat zprávu o objevu císaři se ujal osobně velkoadmirál Henry Wallace. Depeše ze vzdálené hlídkové lodi přišla brzy ráno standardního času. Admirála kvůli ní vytáhli z postele a tak si řekl, ať si císař, kterého ještě jako kluk obdivoval coby hrdinu Pieta ze třetí čtyry, a později pod ním sloužil, také užije. Nechal se přenést do císařského paláce a požádal o audienci. “Jeho veličenstvo je v kapli,” dozvěděl se od nějakého dvořanského ranního ptáčete.

“Jak dlouho?”

“Od včerejšího odpoledne, odešlo tam ihned po skončení jednání rady.”

“To je tam přes půl dne? Neumřel?” zauvažoval Wallace.

“Nemyslím. Na každý pád, já se ho ptát nebudu, jak se cítí. Mohl by mi to poslat na jednom papíře současně s udělením léna někde v pásu asteroidů,” odtušil dvořan, baron z nějakého městečka na jihu, snad ze Sevilly.

“Tak si tu na něj čekejte třeba do konce světa, ale já jdu.”

Dvořan se ho pokoušel odradit, ale nepochodil. Admirál byl nezadržitelný. Vahou své funkce prošel přes strážné u dveří kaple a vtrhl dovnitř. Zmateně se rozhlédl. Místnost byla prázdná. Už se otáčel ke dveřím, aby se zeptal vojáků, když tu spíš vycítil než zaslechl projev teleportace. Ohlédl se tím směrem. Příchozím byl císař. Vypadal unaveně, nevyspale a ke všemu chvatně schovával do kapsy nějakou knihu. “U všech čertů, admirále, co tu děláte. To nemohu mít ani kousek soukromí!?” Nebyl to dobrý začátek rozhovoru, když císař začal nadávkou a titulem.

“Omlouvám se, Vaše veličenstvo, jde o závažnou zprávu z pohraničí.”

“Tak, závažnou? Radil bych vám, aby byla.”

“Hlídková loď zachytila depeši v cizí řeči. Byla identifikována jako řeč vesmíranů.”

Císař sebou neklidně škubl. Informace ho nepochybně zaujala, protože jeho hlas přešel ze studeného tónu rozhněvaného vládce do polohy hovoru mezi dávnými přáteli: “Nesmysl, Henry... Od objevů na Talonu 5 najdeš slovník a výslovnost toho jazyka v každé větší knihovně. Někáký hlupák si prostě myslí, že mu to dává možnost předávat tajné zprávy.”

Admirál zavrtěl hlavou. “Piete, to nebude jen tak prosté. Depeši zachytily dvě lodi a triangulační metodou se jim podařilo zaměřit vysílač. Byl dva a půl tisíce světelných let od vnější hranice.”

“A sakra,” uklouzlo císaři. “Byla již depeše přeložena?”

“Ano.” Wallace hmatl do kapsy pro modul s dekodovanou zprávou a rozhlédl se kaplí po nějakém přehrávači. Žádný nenašel. Císař, nedočkavostí celý žhavý, proto použil své umění. Zablesklo se a v tom záblesku zmizelo mahagonové starožitné lehátko i několik svícnů a místo nich se objevil přehrávač záznamů a komunikační centrum.

“Ah... To bychom tedy měli...” prohlásil mírně otřesený admirál a vsunul modul do patřičného slotu. Originální i přeložená zpráva se ihned nabídla k přehrání. “Není to nic moc, Piete. Vzdálenost byla dost velká...” omlouval Wallace nízkou kvalitu originálu, ale císař ho mávnutím ruky umlčel. Pečlivě naslouchal. A uvědomoval si, že jeho zájem člověka, který narazil na mimozemšťany je ničím proti zájmu bytosti, ke které nepřímo promlouvali její druhové.

x x x

Zpráva byla neúplná, okolnosti jejího vzniku neznámé a za tisíce let se změnil ledasco. I jazyk... Jazykové opravné systémy, založené na úrovni jazyka v době bewažské éry Ro, poněkud zkreslily její smysl. Vesmíranovy myšlenky se rozběhly po falešné stopě... *'Oni přežili. Zázrak! Ale jsou to ubozí uprchlíci... Po tisíce let bloudí vesmírem, jejich loď je těžce poškozená... Poslední z celé flotily... Musím je najít a přivést sem. A dát jim důstojný dar na uvítanou... Dát jim... Tento svět?'*

x x x

“Kolik lidí ví o depeši?” zajímalo císaře, když záznamy skončily.

“Posádky obou hlídkových lodí, noční směna velitelství, touhle dobou už i polovina ranní...”

“Ano, to je pravděpodobné...” Císařův hlas se vytratil. Sáh do čtecího zařízení pro modul a to se ve vteřině opět změnilo na lehátko a svícný. Tato událost nastala přímo před admirálovými očima, aniž by ji tento vnímal. Jakmile bylo uklizeno, bylo mu dovoleno vidět i myslet a muž zamrkal: “Omlouvám se, Piete, nějak jsem se zamyslel.”

“Nevadí, chápu tě. I mne mrzí tak zbytečná ztráta dvou lodí... Ještě štěstí, že se podařilo zachránit posádky. Pojďme...” Císař vyvedl mírně zmateného velitele z kaple a při loučení mu řekl, opět rozhodným hlasem nejvyššího vládce: “Drzost těch banditů nezná hranic. Na trestnou výpravu se okamžitě vydá Octavianus pod mým osobním velením.”

“Rozkaz pane. Loď vám bude ihned k dispozici.”

x x x

Absolutně neměl potuchy, jak se to stalo. V jedné chvíli čekal na odpověď z velitelství a za okamžik se na ně vyřítila celá flotila drobných, ale těžce ozbrojených lodí. Dávaly zatraceně dobré rány, to jim musel přiznat. V několika minutách byl Ostříž neovladatelný a bezbranný. O pár tisíc kilometrů dál bojující navrátilce Jestřáb byl na tom zrovna tak. A nájezdníci zmizeli právě tak rychle, jako se objevili, aniž by své oběti dorazili.

“Jaký to proboha mělo smysl,” uvažoval kapitán Klein. “Zaútočí, poškodí loď tak, že je dobrá leda do šrotu a zase zmizí. Přitom poškozena byla pouze zařízení, nezahynul žádný člen posádky...” Váhavě sáhl po kusu papíru, na který ještě před hodinou nechal vytisknout předpokládanou polohu neznámého vysílače. “Co je to za nesmysly,” prohlásil a list skončil ve vstupu recyklace.

x x x

Nikdo nevěděl, k čemu vlastně došlo. Zejména ne ty desítky lidí, jejichž oči raději neviděly to, co vlastně dělají jejich ruce. Záznamy vesmířanské zprávy navždy zmizely. Když na místo činu dorazil Octavianus, byl zde již jen proto, aby na místě vyšetřil příčiny porážky. Před pátravé mysli císařských inkvizitorů předstupovali všichni členové posádek obou lodí. Zatímco vypovídali, jejich mozky byly neuron po neuronu prosévány, aby v nich nezůstala ani nejmenší vzpomínka na hlas z hlubin kosmu.

A mezitím se z tajné základny dost daleko od hranic vydala automatická loď, skutečný pouhý nosič senzorů, aby propátrala označený prostor. Bezvýsledně. Na místě, kde měl být poškozený transport jménem Meha da 'ar (Spasitel), byl jen prázdný vesmír.

× × ×

'Neuvěřitelné! Císař se opozdil, nepřišel včas na zasedání rady! Děje se snad něco?' nesla se sálem slova v prosté řeči i efektnějšími, leč únavnějšími myšlenkovými přenosy.

“Kde je císař?” začal u příslušníků vnitřní správy paláce pátrat i sám kníže Philips.

“Jeho veličenstvo je v kapli,” dostal po několika minutách zprávu od stráží.

'S těmi meditacemi to trochu přehání,' řekl si tiše Philips. 'Co k čertu plánuje?' Dozvěděl se to poměrně brzy. Císař se objevil v doprovodu neznámého muže. Cizinec byl ihned krátce představen jako profesor Kissinger, vedoucí katedry spojů na císařské univerzitě a bylo mu uděleno slovo. Mluvil dlouze a odborně, ale celkově z jeho slov vyplývalo, že stovky let používaný princip hyperprostorové komunikace má netušená rizika. Předvedl holografickou dokumentaci, příklady lidí přicházejících příliš blízce do styku s vysílací technikou. Skutečně, když diváky upozornil na detaily, vypadali mnozí hůř, než by odpovídalo období středního věku. Nato prohlásil, že univerzita už dlouho pracuje na řešení tohoto problému. Tento byl prý již vyřešen a je pouze záležitostí několika měsíců, než budou nová zařízení vyrobena a vmontována i do posledního meziplanetárního člunku.

“Děkuji vám, profesore. Ale několik měsíců je příliš, pokud jde o zdraví všeho lidu. Vláda se ze všech sil zasadí o to, aby bylo vše nahrazeno již v průběhu tohoto týdne,” zakončil císař. V lavicích rady to zašumělo. Termín byl skutečně šibeniční, i přes vyspělou výrobní technologii. Císař to chápal, neboť k nim promluvil: “Pánové. Jsem si vědom, že tento úkol je neskutečně obtížný. Ale nemůžeme proto před ním zavřít oči. Již v tomto okamžiku jsou informace o nové technologii rozesílány do všech koutů Impéria. Je na vás a místních správčích, aby se riziko, byť potenciální, stalo co nejdříve minulostí. Začněte prosím konat ihned.”

× × ×

Nikdo o tom neměl ani páru. Dokonce i sám Petr III. jen v náznacích tušil, že se s vesmířanem něco děje. Míval díky němu podivné sny, to ano. Ale tyto sny mívali i všichni jeho předchůdci a žádný z nich, kromě legendárního Petra I., si z toho nic nedělal. Jenže ve snech z poslední doby slýchal stále častěji ozvěny skutečných sporů. Čí jsou? A proč? Pomohlo by...

'Tak o tom ani neuvažuj!' zamítl vesmířan stroze císařovo pouhé pomýšlení na psychiatrické sezení. Zůstala mu tedy jen samota nejvyššího vládce a průvod snových duchů. Nemohl se zbavit dojmu, že některé z nich začíná postupně poznávat. Tichý a rezignovaný hlas Velkého předka byl prvním. Na tom nebylo nic až tak zvláštního. Genetická informace císaře Petra byla díky císařské personální politice stále ještě přítomna v tělech většiny významných důstojníků, všech členů inkvizice a císařů. Z hlubin vesmířanovy paměti jednou unikla poznámka: 'Už navždy se budu chovat jako Petr Kalous.' Co však císaře Pieta de Rijk poděsilo, byla skutečná bouře hlasů, která se strhla vzápětí a které jeden přes druhého vykřikovaly: 'Jako Jean Beauvert. Jako José Sepuelda. Jako... Jako...' Jako všichni muži, kteří kdy usedli na císařský trůn...

Hlasy se ozývaly jen ve spánku, proto se mu začal vyhýbat. Knihovna shromážděná předky byla optimálním prostředkem. Četl tak dlouho, než ho úplně zmohla únava, dokud nepřišla milost bezesného spánku. Fantastické světy, tak vzdálené od reality sedmého století se mu vrývaly do paměti a stále častěji se přistihl při představě, že touží alespoň na okamžik zažít popisované.

Do toho přišel objev, že vesmířané stále ještě žijí někde daleko za nejvzdálenějšími hranicemi říše. Jejich pozemský zástupce byl objevem zcela ohromen, vždyť se po celou tu dobu pokládal za posledního! Prikázal a pomohl císaři zničit veškeré stopy objevu. K tomu se postaral, aby se podobná věc už neopakovala, neboť s vynaložením maximálního úsilí realizoval nový spojový prostředek. Zařízení, v mnoha detailech odlišné od původního, ztratilo schopnost přijmout jiný než lidmi vyslaný signál. Navenek tím vše skončilo. Avšak ve snech... V těch snech se začaly objevovat spory o tom, jak s objevem mimozemšťanů dále naložit. Bůh měl nepochybně cosi za lubem. Vědomí předků, více svázaná se svým pánem než myšlenky živého pana de Rijk, něco tušila, byla však proti ústřední síle bezmocná... Císař se proto raději ponořil hlouběji do magického světa, s jehož pomocí tak snadno unikl před podivnými předtuchami. Vesmířan si téhle jeho vášně zdánlivě nevšímal, jakoby se jeho veškerý zájem vybil oním dávným rozhovorem. Tím více překvapil nenadálou otázkou: *'Proč si nenecháš postavit vlastní holosál? Nebo máš snad strach, že by to nebylo úplně přesné?'*

“Ne, tak to není... Jde o to, že by mi potom den se svými čtyřiadvaceti hodinami nestačil,” povzdechl si císař.

'Mám pro tebe řešení, příteli...' Hlas přicházející z podvědomí přímo hladil. *'Osvobod' se od svazujícího těla a rušících povinností, tví předkové tě rádi přivítají...'*

Myšlenka byla tak lákavá, až císaře zamrazilo... “Musím ještě něco zařídit. Pak... Snad...” odpověděl.

x x x

Císařova ložnice. Ten nejpohodlnější myslitelný nábytek, na bufetovém stolku ty nejlepší lahůdky a nejdražší alkohol, okolo zástup společníků nejen na trochu hovoru a nějaké to pohlazení. A projektor, který právě pohasl po skončení jakéhosi filmu. “Tak, co na to říkáte?” ptal se císař svého hosta. Tím byl baron John Thomas Ford z Manchesteru, jemuž kromě titulu a výkonné moci na svěřeném území patřily i největší pozemské laboratoře na vývoj a

výrobu zařízení zvláštního určení. Ford se usmál: “Byl to naivní pohádkový příběh, Vaše veličenstvo. Dalo se na něj dívat a fandit hlavnímu hrdinovi, ale nic víc.”

“Přesto popisuje vzrušující dobu, nemyslíte?”

“Abych řekl pravdu, osobně bych v těch časech žít nechtěl. Nelogické a v praxi obtížně realizovatelné jevy bych ještě překousl, protože vaše schopnosti naznačují jejich existenci. Jenže ta bída, zaostalost a všudypřítomná špína na jedné straně...” Pod císařovým pohledem, kterým se mihl záblesk nespokojenosti baronův hlas umlkl.

Náhle se císař uvolnil. “Prostě, nedokážete si představit život bez pulsní vany a teleportu z paláce do úřadu,” zažertoval. Baron se k jeho smíchu s ulehčením přidal. “Ano, tak nějak jsem to chtěl říct.”

“No vidíte. A nejen vy. Jsou zde tisíce dalších. Nemyslím jen šlechtu. Také představitele vrcholové ekonomiky. Mocné, bohaté, zhýčkané a v některých případech také... Překračující nejen psané právo.” Císařův pohled se zavrtal do tváře jeho hosta. Možná se to jen zdálo v záblesku měňavého osvětlení, ale Ford zbledl. Císař k sobě přitáhl jednu dívku. Krátce ji pohladil, pak pokračoval: “Například, tohle tělo. Říkám tělo, protože duši mám dočasně uloženou u ledu... Bylo uneseno a protiprávně zadržováno pro osobní potěšení pana Harolda Parkinsona, generálního ředitele banky Cite capital expandi. Můžete si všimnout zde těchto drobných ranek? Nevinná dívka byla zákeřně unesena, znásilňována a mučena...” Stáhl děvče do hlubokého předklonu a přistrčil je blíže k pozorovateli.

“Proč mi to ukazujete.” Ve hlase barona neznělo jen znechucení. Také obtížně potlačovaný zájem.

“Protože vám nabízím obchod. Vaše laboratoře vyvinou zdarma zařízení, které převede do reality některé z oněch nemožných či obtížně realizovatelných jevů z pohádek.”

Fordovi zaskočil drobeček z toastu: “Zdarma?” zasýpal, když přestal kašlat. “Vývoj technologie, která by to umožnila, nemůže stát méně než několik miliard kreditů.”

“Bude to zdarma, bude to diskrétně a bude to k mé plné spokojenosti. Jinak bych si mohl vzpomenout na jisté nepodstatné maličkosti z vašeho erotického života. Máte přece s panem Parkinsonem společného dodavatele?” Během hovoru císař s ironickým úsměškem pozoroval Forda, který ke konci věty začínal stále více blednout.

Ford musel nějakou dobu sbírat veškerou sílu k tomu, aby mohl srozumitelně odpovědět: “Dobrá, vaše veličenstvo. S okamžitou platností příkazu zahájit vývoj v patřičných směrech...” Pak jeho zvědavost zvítězila nad opatrností: “Ale, mohu se zeptat, co by mne čekalo v případě odmítnutí?”

“To vám rád povím. Odtud byste odešel s vypláchnutou hlavou. Vaše podniky by dostaly standardní státní objednávku a až by se veškerá zařízení ocitla na svém místě, stal byste se vy

jedním z jejich prvních zákazníků. Vězněm magické trestné kolonie. Žijícím ve špíně, chudobě a mezi obtížně pochopitelnými jevy. Stačí? Ale barone, netvařte se tak zhrozeně. Pohleďte raději na tu krásu kolem sebe a vybírejte. Můžete mi věřit, jedna každá z nich vás vynese až do oblak.”

“Když dovolíte, vaše veličenstvo, ráději bych co nejdříve vydal instrukce,” dokázal ze sebe vypravit Ford a utekl. Poslední co ve dveřích zaslechl, byl císařův pobavený smích a svádívý hlas otrokyně, pravíci: “Můj pane, už?”

× × ×

Ať už si o tomhle císařově výstřelku mysleli cokoli, měli hluboko v sobě uložený příkaz, že o vládcových činech se nediskutuje. Proto se jen s mírným znechucením rozhlíželi po pusté skalnaté krajině kolem sebe. Ponořeni v myšlenkách na důvod tohoto císařského výletu málem přeslechli jeho příchod. “Buďte zdraví, přátelé,” vykřikl jim nečekaně přímo za zády hlasem plným nadšení. Otočili se. Stál před svým stanem a vypadal jako šašek. Úzké hnědé kalhoty z přírodní látky těsně obepínaly jeho stehna a končily těsně pod kolena. Tam byly staženy mašlí(?) a dál pokračovaly bílé punčochy. Boty byly kožené, vysoké do půli lýtek a protažené do dlouhé zahnuté špice s jasně červenou bambulkou na konci. Proti tomuto se černý kabát se žlutou podšívkou viditelnou přes prolamované rukávy, výrazný stojatý límec a široký klobouk zdobený načechraným peřím dal pokládat za téměř normální oděv. V pase ho měl císař stažený širokým opaskem, jehož zlatá spona jako jediná připomínala současnost, protože byla částečně překrytá říšskou hvězdou. Na levém boku císaři z opasku visel a částečně se mupletl pod nohy dlouhý rapír. “Vítejte na Planetě zázraků!”

“Vaše veličenstvo?!?” vykřikl ohromeně Phillips a měl co dělat, aby se nezačal smát.

“Pěkné, že? Tehdy ale měli smysl pro parádu, kam se na to hrabeme, s našimi černo - černými uniformami,” nevšímal si císař jeho ztraceného boje. “Je to vůbec ohavnost, takový nedostatek představitosti u nás. To musíme změnit.” Stále hovořil stejně euforickým hlasem. Zasmál se, vykřikl ‘luameda roiss erde!’ a dvořané strnuli. Zavířil se vzduch, ozvalo se zapleskání a oni se ocitli v nezvyklých oděvech téhož druhu. Prohlíželi si je se zjevnou nedůvěrou.

Císař pokročil kupředu, proti nim. Zastavil se u Phillipse a pravil: “Kníže, váš výraz mi nepřipadá dosti uctivým.” Znělo to hrubě, ale císař se při tom usmíval a knížeti došlo, že je to jen hra. Odpověděl stejně: “Má tvář jest vždy stejná. Nenese masku falše ni přetvářky. Šat tento jeví se mi složitým a nepohodlným a jestli vám má tvář nepřipadá dosti uctivá, můžete mne úctě naučiti jinak!” Uskočil a tasil svou zbraň. Císař neváhal a jejich čepele se střetly. Žádný z nich neuměl šermovat doopravdy, brali to jako hru, dokud se císaři více – méně omylem nepodařilo zasáhnout Phillipse do tváře. Ten se rozzuřil, v amoku slepě zaútočil a jeden z jeho prudkých seků vyrazil císaři zbraň z ruky. Pak se rozpřáhl a provedl prudký výpad. Císař se pokusil cosi nezřetelného říct a pak ho rapír probodl skrz na skrz. Ten pohled přivedl Phillipse k rozumu. “Sire!!!” vykřikl zděšeně.

Císař stál, mírně se potácel a pak se zřítil na zem. Seběhli se kolem něj a zdrceného knížete a nevěděli si rady. Císař je na tento svět odvezl svou malou soukromou lodí, jejíž posádkou byli v nejnútnejším případě oni sami a teď jim chyběl lékař. “Teleport!” napadlo někoho nejjednodušší řešení, jediné, které v dané situaci mohlo pomoci. Ale nebylo k ničemu. Lod’ se odmítala otevřít.

“Musíme z něj aspoň ten krám vytáhnout, ať se při každém pohybu nerozřezává zevnitř dál,” navrhl guvernér kvadrantu vévoda Williams a sám se sklonil ke zbrani. Škubl za ni dřív, než se mu to někdo pokusil rozmluvit. A zůstal zírat.

Už při svém pádu na záda císař zbraň ze sebe částečně vytlačil, v těle mu jí vězelo posledních dvacet centimetrů. Očekávali podvědomě, že v okamžiku, kdy ostrý kov tělo definitivně opustí, se začne vylévat krev. Jenže se nestalo nic takového. Naopak, i ta trocha krve zmizela, rána včetně oděvu se zacelila a Petr III. vstal. “Že vám to ale trvalo,” řekl pobaveně.

“Pane! To není možné! Viděli jsme, jak...”

“Planeta zázraků, neříkal jsem vám to?” Obrátil se k Phillipsovi, který stále ještě seděl na zemi u vytlačených obrysů císařova těla a zíral. “Jste lepší, měl bych více trénovat. Za odměnu vás naučím, jak se zbavit tohoto příšerného ohozu. Říkejte po mně: ‘Roiss erde o im’ a myslíte na něco praktického k ...” Zmlkl uprostřed věty. Sklonil hlavu a pravou ruku si přitiskl na ústa, aby se sám nezačal smát. Vypjaté nervy ostatních však podlehly. Skupinkou říšských šlechticů se rozlehl řehot. “Chtěl jsem říct, myslíte na něco praktického. V tomhle studeném počasí je nahota poněkud nezdravá,” pokračoval po chvíli císař, zatímco nahý Phillips nevěděl, kam s očima. Císař mu pomohl sám. Zopakoval nelogický sled slabik a oni všichni se opět ocitli v řádných oděvech příslušných svým úřadům.

“Pěkné,” řekl pak lord Williams při společné večeři cestou zpět na Zemi. “Ale k čemu to vlastně bude dobré? Holosály jsou praktičtější a bezpečnější.”

“Řekněme, že je to varianta trestu.”

“Cože? Tohle hraní, spojené s neomezenými riziky pro všechny zúčastněné?”

“Pěkně jste to řekl. Přesně tak. Pro nejružnější anarchisty a buřiče, kterým nevyhovuje říšský řád. Uvidí, že jediná cesta kromě řádu je chaos a úpadek. A aby to neměli tak snadné, okoření se to trochou fantazie. Budou se moci pokusit vybudovat novou společnost, zjistit, že není o co stát a pokorně se vrátit zpět pod ochranná křídla zákona.”

“Nemyslím, že by to fungovalo,” neskrýval své pochyby Williams.

“Myslete si co chcete, vévodo,” pousmál se císař. “Ale ještě pár doplňků a bude to fungovat tak, až se všichni budou divit...”

× × ×

Na první pohled to nebylo vidět, ale firma SoL, Seeds of Life (tm), byla v hluboké krizi. Chybné rozhodnutí jednoho z někdejších vedoucích, spojené s přílišnou sebejistotou

psychoinženýrské sekce zatížily hospodaření firmy na dlouhá léta dopředu. Pokus o dohnání technologického náskoku konkurenčního Humanicsu se krutě vymstil. Zkusili napodobit konkurenční řadu AnX B. a uspěli. Vytvořili děvčata řady Karen a ta byla skutečně dokonalá. Příliš dokonalá, než aby je císařská Komise pro etiku dovolila prodat. Ve skladech zůstalo dvě sta kontejnerů s hotovými klony. Každý kontejner udržující svou obyvatelku ve stabilizovaném stavu zatěžoval roční hospodaření firmy sto tisíci kreditů. Celková dvacetimilionová ztráta držela hospodaření společnosti pěkně u země a nebyla naděje, že se to snad někdy změní. Dokud jednoho dne nepřišel k doktoru Sheepwoodovi do kanceláře ten divný zákazník.

Představil se jako kníže XYZ. Ne snad, že by neřekl jméno. Jenže to se Sheepwoodovi okamžitě vykouřilo z hlavy a protože se nechtěl ztrapnit, říkal nadále hostu důsledně pouze pane. Návštěvník prohlásil, že mu patří nově upravená planeta kdesi v pohraničí, ze které chce vytvořit lovecký ráj pro náročné. A jelikož jsou klasická zvířata již okoukaná, nechal si genovou manipulací vytvořit nové tvory. Problém je v tom, že nemá dostatečné kapacity na to, aby jich nechal včas vyrůst do lovného věku dostatečné množství. Proto, pokud by snad Sheepwood nic nenamítal, byl by rád, kdyby se na množení podílely laboratoře SoL.

S jedinou podmínkou – maximální utajení. O projektu se nesmí dozvědět ani konkurence, ani státní zpráva.

“Proč ne ani stát? Vždy jsme uváděli, co budeme vyrábět,” divil se Sheepwood.

Cizinec se usmál: Prý je ve státních orgánech příliš mnoho šlechticů, kteří by takovýto skvělý nápad rádi přijali za vlastní. Zaplatí prý hotově a protože má dobré konexe u dvora, jeho vděk se neomezí jen na to. Dokonce vymůže zrušení zakazu prodeje těch hrozných děvčat Karen X.

“Kdy?” nedokázal Sheepwood potlačit radost.

“Do dvaceti let. Nynější členové etické komise mezitím odejdou do důchodu a všichni jejich potenciální nástupci jsou mi více či méně zavázáni.”

Radostný výraz doktora Sheepwooda se rozplynul a cizinec nebyl slepý. “Pochopte, za situace, kdy jediný člen rady může vetovat rozhodnutí všech ostatních... Ale žádnou starost: délku trvání svého projektu odhaduji na dvacet let a zaplatím předem šest set milionů kreditů.”

Částka vyrazila Sheepwoodovi dech – tohle zaplatí každoroční ztrátu a přinese hrubý zisk deseti milionů. Začal cizince ujišťovat o tom, že udělají maximum pro jeho spokojenost a ještě víc, ale cizinec ho zarazil: Stačí mu úplně, když včas dodají žádané zboží a **ZACHOVÁJÍ ÚPLNÉ UTAJENÍ**. Bylo v tom víc než jen důrazný hlas, že se Sheepwoodovi po zádech přelila vlna zimy a horka. Cizinec se na něj přitom díval tak, že být to o tisíc let dříve, zírала by z jeho očí dobře vybavená mučirna TEHDEJŠÍ inkvizice. Sheepwood studoval historii a něco o tom tedy věděl. “Jistě pane,” řekl chvatně a přešel raději k sepisování smlouvy. Jméno... Ehm... Není podstatné.

Druh zakázky: namnožení dodaných vzorků.

Dodávka vzorků? Ihned.

Způsob platby: hotově.

Podpisy? Proč ne. Klikyhák, který cizinec na papíře zanechal, mohl znamenat prakticky cokoliv. Pak odešel. Vzápětí zavolal přijímací biotechnik, že se mu ve skladě objevila transportní krabice s mraženým biologickým materiálem. Neví pan vedoucí, o co jde?

To se stalo loni a zpočátku vše vypadalo úžasně. Zaslepeni nabídkou peněz, které jim po dlouhém čase pomohou zvýšit platy, vrhli se všichni zaměstnanci s nadšením do nového projektu. Pochybnosti se vynořily teprve po čase. Protože v krabici byla jen několikadenní embrya, rozhodli se v souladu s doporučením od dodavatele, že první tvorové budou vypěstováni v hostitelském organismu. Výsledná mláďata měla být poměrně velká, proto byly jako hostitelky zvoleny krávy. Implantace se povedla a zárodky dobře prospívaly. Na skenech se objevovali tvorové neobvyklých tvarů, dávající záminku k nekonečným diskusím, co to vlastně bude. Očekávali téměř cokoliv. Kromě toho, co doopravdy vzniklo.

Blížil se termín, kdy měla slehnout první nositelka. V očekávání termínu ji přemístili do speciálního boxu a nechali hlídat. Podle hormonálních analýz zbýval do porodu ještě celý den a tak Sheepwood klidně odejel domů. Ještě se však ani nepřivítal s rodinou a už ho vyrušilo bzučení komu. Volal Blauwitz, biolog. A tvářil se zatraceně divně. “Šéfe, mohl byste přijet? Už je to na světě...” Víc z něj Sheepwood nevypáčil ani slovo. Konec konců, nebylo se čemu divit, to musel uznat sám, když po příjezdu nahlédl do boxu. Kráva ležela na boku, z rozpáraného břicha jí vyhřezly vnitřnosti, kterými se beze spěchu živilo mláďe. Sheepwoodovi se udělalo zle. Na pohled na vnitřnosti byl zvyklý. Klony se vyvíjely zrovna tak. Napřed kostra, pak vnitřnosti, nakonec svaly a kůže a nechat nováčka pohrát si s vnitřnostmi stornovaných zmetků býval oblíbený vtípek starších pracovníků laboratoří. Ale tohle bylo moc. Ta kráva stále ještě žila. “Jak se to narodilo?” zeptal se přiškrceným hlasem, “nevidím stopy porodu... Proboha, zastřelte někdo konečně to ubohé zvíře!” zařval hystericky po krátkém odmlčení.

“Prodrásalo se to zevnitř,” říkal Blauwitz, zatímco další technik zmizel pro pušku. Vrátil se a třesk energetického výboje jakoby předznamenal celou budoucnost. Těch bestii nejružnějšího druhu se narodila celá řádka. Tupí tvorové, neschopní spolužití s čímkoliv, bez rozmyslu útočící na cokoliv, byli děsiví. Pak jednoho dne pohár trpělivosti přetekl. Jeden přerostlý brouk zaútočil na chovatele. Pokousal ho a muž během několika minut zemřel.

“To už přestává všechno. Za tohle mi ty peníze nestojí!” prohlásil Sheepwood a zavolal policii. Odpověď byla okamžitá ale nečekaná. Policisté ani žádný jiný státní úřad nezasáhli, místo toho zanedlouho zavolala Sheepwoodova žena: “Clive, ty jsi odváděl Henryho ze školy?”

Zděsil se. “Ne. Kde je?” Přesně v tom okamžiku zabzučel druhý kom. Mátožně, s neblahou předtuchou potvrdil příjem: “Tohle jsme si neujednali, pane Sheepwoode. Říkal jsem vám, žádné hlouposti. Ještě jeden takový pokus a budete si moct kluka pěstovat z kolika vzorků jen budete chtít!” Hrozba dozněla a zůstalo jen ticho přerušného spojení. Sheepwood zůstal tiše sedět. Nebylo o čem mluvit, hlasitý hovor se přenesl i do druhého přístroje a Martha to slyšela také. Jen vzlykla, pak se i tato linka odmlčela.

Přešlo odpoledne i večer a Sheepwood stále ještě seděl ve své kanceláři. Kolem desáté se otevřely dveře a vstoupil ekonomický ředitel společnosti Martin Lee. Posadil se proti Sheepwoodovi a pravil bez úvodu: “Tak co? Stačí jedno mé slovo a těch šest set milionů se vrátí k zákazníkovi.” Neříkalo se mu to lehce. Už si pomalu zvykl na černou čáru v grafu hospodaření a návrat k červené lince ztrát ho děsil, ale i on měl určité hranice snesitelnosti projektů.

Sheepwood dlouho neodpovídal. Když začal mluvit, hovořil o něčem úplně jiném. “Kdesi na hranicích Říše je autonomní svět, kde podle pověstí lidé nevěří v Cestu souladu, ale v historická náboženství. Trochu jsem se o ně zajímal. Slibují posmrtný život, buď v ráji, nebo v pekle. Peklo je osídleno tvory bez lásky a soucitu, kteří navždy trestají hříšníky. Mám obavu, že my, právě tady a dnes, vychováváme tyto d'ábly. A děším se toho, kde bude ležet peklo, které oni osídlí... Ale projekt bude pokračovat. Slyšíte? MUSÍ pokračovat!!!” Pak se zhroutil.

x x x

Císař onemocněl nenadále, byla - li to vůbec nemoc. Hovořil právě k Radě, když se zapotácel a padl k zemi. Vrhlo se k němu několik nejbližších šlechticů, aby mu pomohli. Sklonili se nad jeho tělem. Vladař těžce oddechoval, tvář staženou křečí a pokrytou potem. Ozvalo se volání po lékařích. Příslušníci palácové zdravotní služby, nejlepší lékaři Říše, se vynořili ihned. Zdvořile, ale důrazně odehnali přihlížející a začali pacienta připravovat na transport. Císař se náhle na okamžik vzpamatoval. Pohledem, jehož klid podivně kontrastoval s předchozím stavem, přehlédl lékaře, provádějící předběžnou anamnézu i za nimi shromážděné šlechtice. Pak tiše, ale naprosto zřetelně prohlásil: “Nikdo nesmí cestovat ke hvězdám za současnou hranicí, protože...”

Protože... Proč, to se už nikdo nedozvěděl. Výrok zněl tak neskutečně, že se v radě rozhořela diskuse, zda ho vůbec přijmout jako císařův rozkaz. Spor byl rozřešen náhle. Nejohavnivější kritik zákazu, admirál Wallace na okamžik zmlkl a pak prohlásil: “Je to odkaz mého předchůdce, dohlédnu na jeho dodržování.”

Překvapeným členům rady bylo brzy vše jasné. Několik lehkých telepatických doteků, vyslaných k admirálově mysli narazilo na známou, betonově pevnou hráz. Nový císař byl znám...

Co se děje dál?

Peklo... Máme kouzla, máme skutečné d'ábly. Nyní už stačí jen dostatečně hrozná událost a magický svět může ožít. Na Zemi stále ještě žije 17 miliard lidí. Těch, kteří budou vzpomínat na *zlatý včerejšek*, bude 17000 × méně...

